

200702061/1.

Datum uitspraak: 8 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/08166 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 21 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

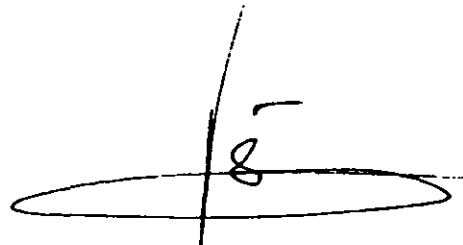
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

156-549.

Verzonden: **8 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000

reg. nr.: AWB 06/08166

V.nr.:

inzake: . geboren op . van Nepalese nationaliteit,
verblijvende in het asielzoekerscentrum te Sweikhuizen, gemeente Schinnen, eiser,
gemachtigde: mr. C.M. de Cunha, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.B. Jansen, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 3 augustus 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 23 november 2005 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 5 januari 2006 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 13 januari 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 13 februari 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 16 maart 2006. Op 14 april 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 18 juli 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 september 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Op 26 februari 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op 28 februari 2004 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 28 februari 2004 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 29 februari 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 12 maart 2004 heeft verweerder meegedeeld dat het besluit van 29 februari 2004 is ingetrokken. Blijkens het "Bericht verwijdering" van 19 mei 2004 is eiser op diezelfde dag met onbekende bestemming vertrokken. Bij besluit van 18 juni 2004 heeft verweerder de aanvraag van 26 februari 2004 buiten behandeling gesteld.

AWB 06/08166

2

2. Eiser heeft vervolgens op 25 mei 2005 in Groot-Brittannië een asielverzoek ingediend. In het kader van de Dublin-procedure is eiser op 3 augustus 2005 overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten.

III. ASIELRELAAS

1. Eiser heeft het volgende relaas - zakelijk weergegeven - aan zijn eerste asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit de plaats _____ in Nepal en hij behoort tot de Hindoe-bevolkingsgroep. Eiser is sinds 1999 actief voor de Nepali Congress Party (NCP). In het jaar 2002 zijn Maoïsten naar eisers huis gekomen die hem daar hebben bedreigd en hem hebben gezegd de NCP te verlaten en zich aan te sluiten bij de Maoïsten. Eind december 2003 zijn de Maoïsten opnieuw bij eiser gekomen en hebben gedreigd hem of een familielid te vermoorden als eiser zich niet zou aansluiten bij de Maoïsten. Ook omdat eisers grootvader op 17 december 2003 voor de tweede maal werd ontvoerd door de Maoïsten is eiser op 26 december 2003 naar Kathmandu vertrokken waar hij één dag later aankwam. Eiser heeft daar bij een vriend verbleven totdat hij met behulp van een reisagent op 24 februari 2004 naar Nederland is gekomen.

2. Met betrekking tot de onderhavige aanvraag heeft eiser zijn asielrelaas als volgt - zakelijk weergegeven - aangevuld. Eiser is in mei 2004 naar Groot-Brittannië vertrokken, omdat hij van landgenoten had gehoord dat hij in de Britse asielprocedure een betere kans van slagen zou hebben. Nadat eiser op 25 mei 2005 in Groot-Brittannië asiel had aangevraagd heeft hij van een landgenoot, genaamd _____, vernomen dat eisers broer was gekidnapd door Maoïsten en op 20 maart 2004 is omgekomen bij gevechten tussen Maoïsten en het Nepalese leger. Eiser vreest eenzelfde lot wanneer hij naar Nepal zou moeten terugkeren.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Eiser heeft geen documenten overgelegd om zijn identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Evenmin heeft eiser ter staving van zijn asielrelaas documenten overgelegd. Eiser heeft niet aannemelijk kunnen maken dat dit niet aan hem is toe te rekenen. Hij beschikte immers volgens eigen verklaring over een lidmaatschapskaart van de NCP, maar heeft deze thuisgelaten. Bovendien heeft hij onder meer zijn paspoort, identiteitskaart en het vliegticket waarop hij naar Nederland is gereisd, vrijwillig aan zijn reisagent afgestaan.

Van eisers relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Van zijn relaas gaat geen positieve overtuigingskracht uit. Daartoe wordt allereerst opgemerkt dat eiser bij zijn asielaanvraag hier te lande valse personalia en een valse reisroute heeft opgegeven. Pas na confrontatie met de bevindingen van de Koninklijke Marechaussee dat de door eiser opgegeven personalia en reisroute vals zijn heeft eiser verklaard dat hij valse gegevens heeft verstrekt. Voorts heeft eiser de beslissing op zijn eerste asielaanvraag in Nederland niet afgewacht en is hij met onbekende bestemming vertrokken. Eiser heeft vervolgens naar eigen verklaring in Groot-Brittannië gewerkt en heeft een vals Nepalees paspoort verkregen om zodoende een rijbewijs te kunnen aanvragen. Na een verblijf van enkele maanden in Groot-Brittannië is eiser door de Britse autoriteiten aangehouden vanwege het bezit van een vals paspoort. Pas na deze aanhouding heeft eiser een asielaanvraag ingediend bij de Britse autoriteiten. Vorenstaande handelwijze van eiser duidt niet op een situatie waaruit geconcludeerd kan worden dat eisers vertrek uit Nepal is ingegeven door asielgerelateerde motieven en hij bescherming behoeft in het kader van het Vluchtelingenverdrag. Tenslotte wordt de verklaring van eiser dat hij tijdens zijn verblijf in Groot-Brittannië van een landgenoot heeft vernomen dat zijn broer door Maoïsten ontvoerd zou zijn en vervolgens bij gevechten tussen de Maoïsten en het Nepalese leger gedood zou zijn, reeds gelet op het hierboven overwogene, niet geloofwaardig geacht. Bovendien wordt opgemerkt dat eiser de informatie omtrent zijn broer heeft vernomen van een niet objectief-verifieerbare bron, waar niet de waarde aan gehecht kan worden die eiser eraan gehecht wil zien. Derhalve worden de verklaringen omtrent ontvoering en de dood van eisers broer niet geloofwaardig geacht. Geconcludeerd wordt daarom dat eiser op essentiële onderdelen in zijn relaas

ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dit derhalve positieve overtuigingskracht ontbeert. Op grond hiervan wordt het gehele asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Er zal geen inhoudelijke beoordeling van dat relaas plaatsvinden. Eiser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000. Evenmin komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op één van de andere in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

2. Eiser legt aan het beroep ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Ten onrechte wordt eiser het toerekenbaar ontbreken van documenten tegengeworpen. Eiser heeft zijn documenten immers 'moeten afstaan' aan de reisagent en het onder dwang afgeven van reisdocumenten valt eiser niet toe te rekenen.

Verweerder heeft verder ten onrechte gesteld dat eiser heeft verklaard dat hij in de onderhavige aanvraag valse verklaringen omtrent zijn identiteit en reisroute heeft afgelegd en dat eiser, nadat hij met de onderzoeksresultaten van de Koninklijke Marechaussee was geconfronteerd, heeft verklaard dat hij die valse verklaringen moedwillig heeft afgelegd. Daarbij komt dat verweerder eiser dit eerst in het bestreden besluit heeft tegengeworpen. De overwegingen in het voornemen terzake zien namelijk op eisers eerste asielaanvraag en niet op de onderhavige. Eiser heeft het onderzoek naar zijn identiteit en reisroute dan ook niet gefrustreerd.

Voorts miskent verweerder dat documenten ertoe dienen om mede op basis daarvan te kunnen beoordelen of er een rechtsgrond voor verlening aanwezig is. Indien, zoals in casu, verweerder de beschikking heeft over (kopieën van) eisers paspoort en her vliegticket, dan ziet eiser niet in welke informatie, in de zin van documenten, ontbreekt, en welke verder van belang zou zijn bij de beoordeling van de aanvraag. Bovendien was de kopie van eisers paspoort voor verweerder reden om reeds op 27 februari 2004 het verzoek tot wijziging van eisers identiteitsgegevens in te willigen (gedingstuk 15).

Met betrekking tot eisers lidmaatschapskaart van de NCP brengt eiser naar voren dat hij tweemaal een e-mail heeft verstuurd naar de NCP ter verkrijging van een bewijsstuk dat hij lid is van de NCP. Eiser heeft voorts getracht zijn identiteitskaart te verkrijgen alsook een verklaring omtrent de ontvoering en dood van zijn broer. Het niet kunnen overleggen van een asielrelaas-onderbouwend document inzake de ontvoering en dood van zijn broer is a-priori niet toerekenbaar, omdat de ontvoering en dood van eisers broer hebben plaatsgevonden na eisers vertrek uit Nepal. Nu in eisers eerste asielaanvraag het ontbreken van documenten niet is tegengeworpen had verweerder dit in de onderhavige aanvraag ook niet kunnen tegenwerpen. Verweerder heeft dan ook ten onrechte een inhoudelijke beoordeling van zijn asielrelaas achterwege gelaten.

3. In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd. De omstandigheid dat verweerder door eigen inspanningen beschikt over de reis- en identiteitsdocumenten van eiser, leidt niet tot een ander oordeel. Het is aan eiser om zelfstandig documenten te overleggen. Aan artikel 3.114 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 komt zelfstandige betekenis toe. Eiser kan dan ook niet worden gevolgd in de stelling dat nu verweerder zijn reisdocumenten en paspoort door eigen inspanning heeft verkregen, verweerder artikel 31, tweede lid, onder f van de Vw 2000 niet kan tegenwerpen. Daarbij heeft verweerder gewezen op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 10 april 2003 (200301708/1).

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

AWB 06/08166

4

3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

6. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van artikel 31 van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn nationaliteit, reisroute en asielaanvraag. Eiser heeft geen afdoende verklaring voor het ontbreken van zijn reis- en identiteitsdocumenten gegeven. De verklaring van eiser dat hij zijn (reis)documenten aan de reisagent heeft afgegeven leidt, gelet op de vaste jurisprudentie van de AbRS (onder meer de uitspraak van 8 oktober 2002, JV 2002, 414) niet tot een ander oordeel. Dit te meer nu door eiser documenten aan de reisagent zijn afgegeven op het moment dat hij zich niet langer in het land van herkomst, maar reeds in Nederland bevond. De stelling van eiser dat verweerder het ontbreken van documenten niet kan tegenwerpen, omdat verweerder door eigen onderzoek kopieën heeft verkregen van eisers identiteits- en reisdocumenten leidt evenmin tot een ander oordeel gelet op de door verweerder in het verweerschrift aangehaalde uitspraak van de AbRS van 10 april 2003. Verder heeft eiser niet kunnen verklaren waarom hij zijn lidmaatschapskaart van de NCP niet heeft overgelegd.

Eisers grond dat hem in het besluit van 18 juni 2004 op de eerste asielaanvraag het ontbreken van documenten niet is tegengeworpen en dat hem derhalve thans het ontbreken van documenten evenmin meer kan worden tegengeworpen wordt door de rechtbank niet gevolgd. Nu de eerste asielaanvraag van eiser bij besluit van 18 juni 2006 buiten behandeling is gesteld, heeft er geen inhoudelijke beoordeling plaatsgevonden van eisers eerste asielaanvraag. Derhalve kan niet gesteld worden dat het ontbreken van documenten eiser in de eerste aanvraag niet is tegengeworpen.

8. Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (onder meer: AbRS 27 januari 2003, JV 2003, 103) behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn relaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de Minister en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Indien zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000,

AWB 06/08166

5

mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan gestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, op de hiervoor onder IV.1 weergegeven gronden, in onderlinge samenhang bezien, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser een dergelijke positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen waarde kan worden gehecht aan de door eiser afgelegde verklaringen omtrent zijn asielrelaas en terecht geconcludeerd dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op één van de gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

10. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

11. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

12. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/08166

6

VI. BESLISSING

De rechtbank

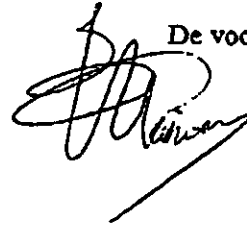
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 21 februari 2007 door mr. C.P.E. Meewisse, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.C. Tilman, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

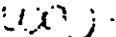
De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **23 FEB. 2007**

Conc.: MT.

Coll:

D:

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per falk-courier

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1673-C 22 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tevens Per Fax 070-3651380

Van:

naam bepaaldelijk gevolmachtigde: mr C.M. da Cunha
plaats van vestiging: Amsterdam
telefoonnummer: 020-7880120
faxnummer: 020-6757971

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELINGE (M)

achternaam:
voornaam:
geboortedatum: :
nationaliteit: Nepalese
woonplaats: Spaubeek, AZC Sweikhuizen

appellant wijst als verweerder aan de Staatssecretaris van Justitie, (voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie), de Immigratie- en Naturalisatiedienst;

appellant komt in beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam d.d. 21 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, registratienummer AWB 06/ 08166 BEPTDN 170 AS G199

een kopie van de voormelde uitspraak wordt hierbij overgelegd.(bijlage 1)

gemaaktigde, mr. C.M. da Cunha, advocaat te Amsterdam, verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om dit hoger beroep in te stellen(bijlage 2)

Appellant richt de navolgende grieven tegen de uitspraak van de rechtbank waartegen het hoger beroep is gericht:

Grief I:

Dit grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank onder 7 van de aangevallen uitspraak inhoudende dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn nationaliteit, reisroute en asielrelaas;

Toelichting:

Uit de inhoud van het dossier van appellant blijkt dat hij zich diende te conformeren aan de aanwijzingen van de reisagent; de afgifte van de documenten aan de reisagent in Nederland droeg een onvrijwillig karakter en derhalve dient geen doorslaggevend belang te worden gehecht aan de omstandigheid dat de afgifte van de documenten heeft plaatsgevonden op het moment dat appellant reeds in Nederland was;

aangezien verweerder hoe dan ook in het bezit is gekomen van de reis- en identiteitsdocumenten van appellant, vermag niet te worden gesteld dat de reis- en identiteitsdocumenten ontbraken.

Grief II:

Het richt zich tegen de overwegingen van de rechtbank onder 8. en 9. van het bestreden besluit inhoudende onder 8. dat indien zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f VW 2000, in het relaas van de vreemdeling om geloofwaardig zijn, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan; inhoudende onder 9. dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser een dergelijke positieve overtuigingskracht ontbeert en om die reden het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan;

Toelichting

Aangezien appellant niet als ongedocumenteerd dient te worden aangemerkt, heeft de rechtbank bij de gewraakte uitspraak een onjuist criterium aangelegd ten aanzien van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van appellant en had de rechtbank niet mogen volstaan met een marginale toetsing van het oordeel van verweerder met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas; Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld, dat het asielrelaas een positieve overtuigingskracht ontbeert en dat derhalve het afwijzend besluit in rechte stand kan houden.

conclusie:

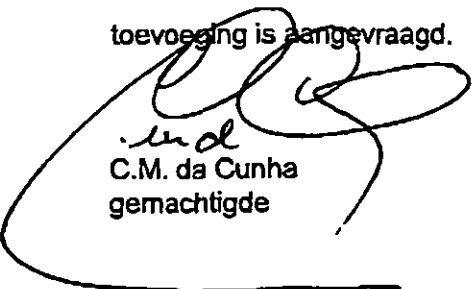
de uitspraak van de rechtbank waartegen het beroep is gericht is niet voorzien van een juiste c.q. voldoende draagkrachtige motivering.

Petitum:

Uw College wordt verzocht:

1. de bestreden uitspraak en het onderliggende besluit te vernietigen;
2. een termijn te stellen waarbinnen geïntimeerde opnieuw in deze zaak zal dienen te voorzien;
3. geïntimeerde te veroordelen in de kosten van beide gedingen, het salaris van de gemachtigde daaronder begrepen;

toevoeging is aangevraagd.

C.M. da Cunha
gemachtigde